

TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỶ XUNG TỘI

Kỳ 52

MA VĂN LIÊU

Chuyện “Hai cô gái bị vong”. Phần 13 kỳ 52

Lưu ý của tác giả: Nhân vật Cô Sáu trong thực tế không nói năng lưu loát và văn vẻ như trong truyện; trái lại, vì là người Miên (Khome hay là Campuchia) chính gốc, cho nên Cô nói rất khó nghe, lại còn dùng nhiều phương ngữ vùng cực Tây Nam bộ sát biên giới Việt Miên; tác giả đã nhuận sắc để thích hợp với mọi tầng lớp độc giả. MVL.

Trời đang dần dần trở sáng qua màn đêm từ màu đen đặc quánh chuyển sang màu xám nhạt, qua những tiếng gà trống từ khắp nơi thi nhau gáy sáng, qua những tiếng lọc cọc của những chiếc xe đẩy, qua tiếng quang gánh khua rền, qua tiếng bước chân đi lẩn tiếng xì xào nói chuyện ở ngoài đường lộ cái của những người đến chợ sớm ở một thị trấn nhỏ... Cô Sáu bảo hai phụ nữ:

- Hai em nằm một chút cho đỡ mỏi lưng...

Hai phụ nữ nghe vậy liền ngã lưng nằm ịch xuống ngay trên bộ ván ngựa màu đen tuyền láng bóng (1) -họ đã ngồi trên ấy suốt đêm qua cùng với cô Sáu- chẳng chút e ngại vì trong nhà không có đàn ông (2); chỉ trong nháy mắt, cả hai thiếp đi nhanh chóng vào một giấc ngủ ngon lành... Họ ngủ từ đó cho đến sáng bùng.

...

Qua 7g chút ít, không ai gọi, cả hai tỉnh giấc, thức dậy; đứng nê nếp của phụ nữ ở quê “giấu giấc ngủ”, “ngủ sẽ thức không cần ai gọi dậy”... cả hai bèn lén, kéo nhau tìm xuống nhà bếp. Cô Sáu đã dọn sẵn cho họ một mâm bún mắm “bò-hóc” (3) rất hấp dẫn. Vẫn với dáng điệu thành thoi và quý phái, cô Sáu mời:

- Hai em ăn một chút với chị nhé!... Sao hai em không ngủ thêm?... Có chuyện gì gấp gáp đâu mà phải thức vội!

...

Ăn xong, cô Sáu kể tiếp chuyện đêm hôm vừa qua.

Cô Sáu nói:

- Từ tối đến giờ, tôi chỉ kể cho hai cô nghe về cha tôi và về nguồn gốc của hai chị em tôi, nhưng tôi vẫn chưa kể đến chuyện chính yếu là tại sao em Bảy làm chuyện kỳ quặc vào chiều tối vừa qua, cũng chưa kể lý do hai chị em chúng tôi luôn bất hòa với nhau cách trầm trọng...

Cô Sáu ngồi xuống ghé rồi thông thả kể:

Hai chị em gái sống xa nhau từ thuở vừa lọt lòng mẹ, lại chẳng hề biết nhiều những gì xảy ra cho cha mẹ, hai chị em là ruột thịt nhưng lại chẳng có chút kỷ niệm gì về tình chị em. Cho đến khi chính biến cố xảy ra Bà Cô chịu ảnh hưởng sâu sắc tinh thần Kitô giáo, hẳn nhiên rất có ác cảm với em Bảy, cho nên Bà chỉ cho riêng một mình tôi được đi theo Bà tản cư sang Pháp để lánh nạn; tuy nhiên, sau khi đã tính tới tính lui, Bà Cô nhận thấy thật là bất nhẫn nếu để em Bảy ở lại bơ vơ côi cút một mình, vì thế Bà Cô đành nuốt lệ để tôi ở lại; Bà Cô cũng vì thương tôi mà cẩn thận để lại cho hai chị em một số tiền lớn bằng cả một gia tài loại của các gia đình khá giả ở Campuchia thời đó để chúng tôi sinh sống.

Thế rồi, theo dòng người thuộc phe bảo hoàng (ủng hộ, làm việc và hưởng ân điển của vua Shianouk) chạy loạn, hai chị em chúng tôi trôi dạt sang và định cư hẳn tại đây; nhờ sự đùm bọc

che chở của những người dân miền Tây Nam bộ tốt bụng ở đây, hai chị em dần ổn định, xây nhà, lập nghiệp và sinh sống.

Nhưng nghe theo sự điều khiển của những người ở cõi âm, em Bảy có thuyết phục, năn nỉ, dụ khị... tôi cùng hành chung một nghề với nó. Nếu thuận tình, tôi sẽ đóng vai đưa vong nhập vào một người nào đó, em Bảy sẽ đóng vai thầy bùa cứu chữa tức tháo cởi vong ra cho, Dân miền Tây Nam bộ vì rất sợ vong nhập, họ gọi đó là bệnh tà, cho nên họ sẵn sàng đến nỗi nếu phải bán cả gia sản họ cũng không ngần ngại để chữa cho khỏi cái thứ bệnh -kinh khủng hơn cả ung thư- ấy... chính do cứ mỗi một vụ “làm ăn bất nhân” như vậy, nếu tôi tham gia, hai chị em kiếm “bộn tiền” (4), đồng thời em Bảy cũng luôn có việc để làm. Kẻ ác luôn là những kẻ bị thôi thúc đến không thể ở yên mà không gây ác; ai ở yên, ai sống bình yên, sống khiêm hạ trong an tĩnh... người đó nhất định không phải là kẻ ác; cho nên em Bảy của tôi và mọi kẻ ác khác, mọi thầy bùa thầy ngãi thầy pháp khác... cũng đều như vậy hết một lũ, không thể ngồi yên ở yên trong an phận, mà phải luôn kiếm chuyện ác để gieo rắc, để tác hại; nếu không như thế họ sẽ không còn là kẻ ác. Thế giới này cũng vậy thôi! Chiến tranh xảy ra liên tục không bao giờ ngưng, hết cuộc chiến tranh ở nơi này liền xảy ra cuộc chiến tranh ở nơi khác, thậm chí chiến tranh không phải do bất hòa, do xung đột, do lấn đất giành dân, do tranh giành quyền lợi trong thương mại v.v... mà xảy ra đôi khi chỉ vì những lý do như: để thử một loại vũ khí mới chế tạo, hay để tiêu xài cho vui bớt kho vũ khí tồn trữ, hoặc để cho nơi nọ nơi kia chuyên bán vũ khí giúp giải quyết việc làm, giúp nuôi sống nền công nghiệp chế tạo vũ khí của một vài quốc gia cường thịnh v.v... Em Bảy ngoài lý do không thể chịu ngồi yên như tôi đã nói, ngoài lý do nó phải liên tục kết bè kết đảng với bọn thầy bùa thầy ngãi khắp một vùng rộng lớn, nó dụ dỗ tôi hoài còn vì lý do cha tôi bội thề với người cõi âm, còn là không thể bên cạnh nó có một người sống thiện, người sống thiện tuy không động phạm gì, nhưng người ác không muốn thấy có sự hiện diện của họ bên cạnh.

Thấu rõ cách làm ăn như thế là rất gian ác và rất “bất nhân thất đức”, tôi không thể thuận lòng đi theo; đã bao lần nghe thấy tôi từ chối, vậy mà nó vẫn cứ đeo đuổi nài ép và thậm chí có lúc còn dọa nạt tôi không ngừng. Để đừng sa ngã trước sự dai dẳng đeo bám của nó, tôi quyết đi theo Chúa. Kể từ hôm đó, nó càng ngày càng trở mặt chống đối tôi kịch liệt, Nó cho rằng tôi cản trở công việc của nó nên nó rời khỏi nhà này, mua đất, cất nhà để ở riêng.

Không hiểu vì sao gần đây, mỗi lần nó bước vào nhà này là bị vong hành; nhiều lần vong hành nó dữ dội đến tưởng chừng như phải bỏ mạng, chuyện xảy ra tối qua cũng là chuyện bị vong hành; có những lần khủng khiếp hơn, vong đưa nó lên mái nhà rồi để nó phóng mình nhảy xuống nằm bất tỉnh; kia là cây thốt nốt cao ngót gần 20 thước như thế, vong đã từng đưa nó lên tận chỗ cao chót vót trên ấy rồi bắt nó buông tay thả mình rơi xuống đóng gạnh ngón ngang bên dưới, nằm sai tay máu me dầm dề coi như không thể sống nổi...

Hai phụ nữ kêu lên. Cô Sáu gật đầu xác nhận.

Chị Hải buột miệng hỏi:

- Làm cách nào cô Bảy có thể sống... khỏe... cho đến hôm nay.

Cô Sáu:

- Nó tự khỏi bệnh ra sao và lúc nào thì cho đến bây giờ tôi cũng không hiểu nổi... Tôi e đó chỉ là trò ma tà yêu quỷ...

Chị Hải không tin:

- Tự khỏi?...

Chị Hương nói với chị Hải:

- Em đã từng nghe kể nhiều chuyện tương tự như vậy khi người ta bị quỷ nhập. –Quay nhìn cô Sáu, chị Hương hỏi- Thưa cô Sáu! Và lần này... Chắc hiện giờ cô Bảy cũng đã tự khỏi... phải không ạ?

Cô Sáu gật đầu:

- Tôi tin là như vậy! Người ở cõi âm cũng chia ra thành hai phía: người tốt và kẻ xấu. Em nói đúng! Những kẻ xấu ở bên đó tất nhiên chắc hẳn cũng không vắng các thầy bùa thầy ngãi... liên kết với quỷ dữ và mượn phép của quỷ dữ chớ sao!

Chị Hải nói với chị Hương:

- Đàng nào trên đường về, hai chị em mình cũng phải ghé chào cô Bảy, lúc ấy chúng ta sẽ biết rõ Cô tự khỏi bệnh chưa...

Nói với chị Hương xong, chị Hải hỏi cô Sáu:

- Tại sao Cô không thuận nghe đi theo nghề của cô Bảy cho... hai chị em được “thương hòa hạ mục” và cô Bảy cũng đừng bị... nguy hiểm?

Cô Sáu ôn tồn giải thích:

- Như tôi đã nói rằng mình không thể sống gian ác. Nhưng em đã hỏi như vậy thì tôi cũng sẵn tiện nói thêm, tôi nhất quyết không thể thuận theo em Bảy vì: Một là tôi muốn làm theo ý cha tôi, ý cha tôi không muốn cho tôi đi con đường mà ông đã từng đi qua và biết rất rõ đó là con đường tà. Hai là tôi tự thấy đó là con đường ác ôn độc dữ, chuyên mưu hại người vô tội. Ba là tôi muốn theo Chúa Kitô, Đấng mà Hoàng hậu đáng kính Monica Shianouk và Bà Cô của tôi đã theo, Đấng mà cha tôi cho tới khi chết mới được theo.

Chị Hải nói như đúc kết:

- Theo Chúa Kitô! Vậy thì làm sao mà cô Bảy không cấm ghét Cô cho được!

Chị Hải đột ngột hỏi:

- Nhưng Cô theo Chúa cách nào? Chúng em thấy trên bàn thờ chẳng có hình tượng gì về Chúa!

Trầm ngâm một lúc, cô Sáu nói:

- Tôi theo Chúa bằng 3 cách: Một là bắt chước Bà Cô, thương người; mỗi ngày tôi cố tăng lòng yêu thêm một người xa lạ hoặc thù nghịch. Hai là tôi quyết mang trên mình cây thánh giá này đây, không rời. Ba là tôi chống em Bảy và những việc làm của nó cho đến hơi thở cuối cùng.

Chị Hải im lặng nhìn chị Hương một lúc rồi hỏi chị Hương:

- Dì theo Chúa cách nào?

Bị hỏi đột ngột, chị Hương bối rối một vài giây mới trả lời được:

- Em chịu phép Rửa tội và em đi lễ nhà thờ mỗi chúa nhật (5)

Nhìn chị Hương, cô Sáu ngập ngừng một lúc lâu rồi tiết lộ:

- Khi biết một trong hai em là người Công giáo, tôi cố tình giữ hai em lại để nhờ vả.

“Được lời như cởi tấm lòng” hai phụ nữ đưa nhau hỏi cô Sáu cần gì xin cứ sai bảo.

Cô Sáu cảm động, tỏ lòng biết ơn rồi nói:

- Tôi biết tận thâm tâm em Bảy có nhiều lúc suy nghĩ và có nhiều lúc thoáng hồi tâm qua những lần nó hành thiện, ví dụ nó đang giúp hai em, nó từng thương xót và cứu vớt Bò-ràng. Một đêm nọ tôi mơ thấy cha tôi trao tôi cây thánh giá và bảo tôi: “Đừng bỏ em con! Hãy cứu nó!”. Nhưng muốn cứu được em Bảy, không cách nào bằng tin Chúa Kitô. Muốn tin Chúa Kitô cách vững chắc, tôi phải biết chắc về Chúa Kitô. Em giúp tôi được không?

Chị Hương gật đầu lia lịa:

- Em sẽ tìm mọi cách khi về đến nhà để giúp Cô hết lòng.

...

Nấn ná cho lắm rồi thì cũng phải có lúc chia tay. Hai phụ nữ từ biệt cô Sáu với lời hẹn chắc chắn sẽ quay lại sớm nhất có thể để nói về việc cô Sáu nhờ.

...

Dù sợ, hai phụ nữ vẫn phải ghé nhà cô Bảy để biếu xén hoa quả nhang đèn tỏ lòng biết ơn.

Như biết trước, cô Bảy đứng giữa sân chờ đợi hai phụ nữ. Hai phụ nữ kinh hãi không thể tả khi thấy cô Bảy vẫn lạnh lặn bình thường, không có vẻ gì bị thương tích với máu me đầm đìa, cũng chẳng có vẻ gì đã xảy ra chuyện tối hôm qua. Thật không thể tưởng!

Không nói không cười, không vui không giận... cô Bảy vẫn da mặt xám ngoét, đôi mắt lé xệ... nhìn chằm chằm hai phụ nữ từ khi họ vừa mới bước vào, nhìn mãi cho đến khi họ chào cáo lui. Hai phụ nữ riu riu đặt quà biếu lên chỗ cũ, riu riu lui ra với sự khiếp sợ không thể kể cho hết.

Ra đến tận ngoài đường, hai phụ nữ như xác chết di động, ngoắc chiếc xe lôi thùng đang chờ tới, giong chân bước lên xe... xe chạy một đỗi khá xa cả hai mới hoàn hồn.

(còn tiếp)

(1) Bộ ván: là 1, 2 hoặc 3 tấm ván nguyên khổ, dài 2 đến 2 thước rưỡi, ngang từ 8 tấc đến 1 thước, dày từ 0,50cm cho đến 1m, nặng như đá, màu đen mun, màu tự nhiên của loại gỗ quý, được xếp liền nhau thành một chiếc giường đa dụng –giường không cần chiếu- với bộ chân rời đơn giản, đặt ở gian giữa ngôi nhà bên cạnh bàn dài (tiếp khách đàn ông) để tiếp khách phụ nữ. Vì rất có giá trị, nên những nhà khá giả ở miền Tây Nam bộ mới có thể sắm. Những buổi trưa hè nóng bức, được nằm ngủ trên bộ ván ngựa thì người nằm sẽ ngủ ngon giấc. Về sau, vì quý hiếm, nên người ta thay bộ ván ngựa bằng những chiếc đi-văng (divan) hào nhoáng nhưng rẻ tiền. Mỗi vùng miền đều có những đồ gia dụng đặc thù, phù hợp và hiệu quả cho sinh hoạt thường nhật.

(2) Tuy là người vùng đồng bằng sông nước, tuy là dân quê chất phác... nhưng văn hóa miền Tây Nam bộ vẫn dạy phụ nữ luôn giữ ý tứ rất mực khi trong nhà có đàn ông, ví dụ không bạ đâu nằm đó, không cười to nói lớn, không ở “nhà trên” tức gian chính giữa khi trong nhà có khách lưu trú, không xuất hiện khi ba mẹ tiếp khách v.v...

(3) Món ăn đặc sản Campuchia: bún trắng ăn với nước lèo nấu bằng mắm “bò-hóc”. Mắm “bò-hóc” có nơi gọi là “nâm-bờ-chóc”, là món mắm đặc trưng quốc hồn quốc túy Campuchia, làm từ 3 nguyên liệu chính: cá Biển Hồ, muối và cơm nguội. Người Việt Nam nào lỡ ăn qua món này một lần, sẽ mong được dịp ăn lần thứ hai.

(4) Nhiều thầy bùa, thầy ngải sống vô lương. Những người này thường bắt cặp với nhau từng 2 người hay một nhóm để hợp đồng, một thầy tìm đúng nạn nhân nhất đảm (gọi là yếu bóng yếu vía) liền cho vong hồn nhập vào (gọi là đưa bệnh tà vào người)... thầy kia đóng vai “thầy giải” để trục vong hồn ấy ra với một số tiền trả lớn.

(5) Số đông người Công giáo Việt Nam không biết rằng mình là Kitô hữu; nếu biết điều đó, họ sẽ không biết rằng Kitô hữu là người tin Chúa Kitô; nếu biết được đến đây, họ lại không hiểu tin Chúa Kitô là phải thực thi Lời Người dạy trong Tin Mừng cụ thể thương yêu người đưng và kẻ nghịch thù (gọi tắt là là yêu thương hết mọi người). Vậy số lớn người Công giáo Việt Nam không phải là Kitô hữu, số lớn Kitô hữu Việt Nam chưa tin Chúa. Có thể nói: mặt bằng kiến thức về đạo không đồng đều trong Công giáo Việt Nam, cho nên nhiều người mang tiếng là Công giáo khi được “đã giữ đạo như thế nào?” thì trả lời một cách nông nổi như thế.